

Spowiedź Św.

Sakrament pokuty i pojednania

(przed każdą Mszą świętą)

-

Zarówno dobre jak i złe czyny chrześcijanina dotyczą także całej społeczności wierzących. Każda wina jest jednocześnie wykroczeniem przeciw Bogu oraz przeciw Kościołowi – wspólnocie przez Niego założonej i uświęconej. Dlatego musi być ona wyznana wspólnocie Kościoła. Zgodnie z praktyką i nauką Kościoła dla przebaczenia ciężkiej winy konieczna jest spowiedź indywidualna. W imieniu Chrystusa i wspólnoty Kościoła kapłan przyjmuje wyznanie grzechów i w imieniu Boga udziela rozgrzeszenia. Znaczy to, że Bóg udziela przebaczenia przez posługę Kościoła. Otrzymanie rozgrzeszenia w sakramencie pokuty wymaga, jak każde przebaczenie, żalu za grzechy oraz postanowienia i woli naprawienia zła.

Także ten, kto nie popełnił ciężkich grzechów, może z pożytkiem przyjmować sakrament pokuty. Świadomie wyznaje w ten sposób, że czuje się grzesznikiem. Sakrament pokuty pomaga w poznawaniu samego siebie i daje nową możliwość stawania się lepszym. Dlatego Kościół zachęca wiernych do regularnego przyjmowania tego sakramentu.

Ci, którzy przystępują do sakramentu pokuty, otrzymują od miłosierdzia Bożego przebaczenie zniewagi wyrządzonej Bogu i równocześnie dostępują pojednania z Kościołem, któremu, grzesząc, zadali ranę, a który przyczynia się do ich nawrócenia miłością, przykładem i modlitwą (KKK 1422).

W sakramencie pokuty Bóg przebacza grzechy popełnione po chrzcie świętym, przez rozgrzeszenie kapłańskie. Sakrament ten jest nazywany także:

sakramentem nawrócenia, spowiedzią świętą, sakramentem pojednania, sakramentem Bożego miłosierdzia.

Warunki dobrej spowiedzi

Spotkanie z Chrystusem w Sakramencie Pokuty wymaga odpowiedniego usposobienia i należytego przygotowania. Usposobieniem jest miłość ku Bogu, a wyraża się ona przez szczerą wolę i gotowość do poprawy, co każe nam podjąć trud odpowiedniego przygotowania się do spowiedzi. Trzeba więc wypełnić warunki dobrej spowiedzi:

Rachunek sumienia - to postawienie siebie w prawdzie wobec Boga, zbadanie swojego życia i postępowania w świetle Bożej woli. To uświadomienie sobie i nazwanie po imieniu zła, które popełniliśmy. Rachunek sumienia powinien objąć czas, który upłynął od ostatniej ważnej spowiedzi. Warunkiem owocności rachunku sumienia jest przekonanie, że Bóg mnie kocha i chce mi przebaczyć, Żal za grzechy - 'ból duszy i zniechęcenie popełnionego grzechu z postanowieniem niegrzeszenia w przyszłości' (KKK 1451). Żalu za grzechy nie można mylić z emocjami lub uczuciami. Jeżeli źródłem żalu jest miłość do Boga, wtedy żal jest 'doskonałym'. Jeśli opiera się na innych motywach, wtedy nazywamy go 'niedoskonałym' Mocne postanowienie poprawy - jest owocem szczerego żalu za grzechy, wynika z odkrycia wielkości zła, tkwiącego w grzechu. To szczerza chęć zerwania z grzechem i

przywiązaniem do niego. To także decyzja o unikaniu okazji do grzechu i podjęciu pracy nad sobą, nad usuwaniem swych wad. Postanowienie powinno być konkretne. Najlepiej pracować nad jedną wadą albo brakiem dobra. Przed następną spowiedzią, a jeszcze lepiej każdego dnia należy zadać sobie pytanie o realizację swojego postanowienia, Szczerą spowiedź - jest to wyznanie przed kapłanem wszystkich grzechów ciężkich, których penitent jeszcze nie wyznał, a które przypomniawszy sobie po starannym zbadaniu swego sumienia. Należy pamiętać, iż kapłan jest tutaj tylko pośrednikiem - w rzeczywistości spotykasz się z samym Chrystusem. Warunkiem ważności sakramentu pokuty jest szczerze wyznanie wszystkich grzechów ciężkich z uwzględnieniem ich liczby i rodzaju. Powinno się wyznawać również grzechy powszednie.

Świadome zatajenie grzechu ciężkiego powoduje nieważność spowiedzi, samo w sobie jest również grzechem świętokradztwa. Zapomnienie o jakimś grzechu nie powoduje nieważności sakramentu pokuty - jednak grzech zapomniany należy wyznać w czasie najbliższej spowiedzi. Zadośćuczynienie Bogu i bliźniemu - odprawienie pokuty wyznaczonej przez kapłana powinno nastąpić jak najszybciej po spowiedzi, pozostając równocześnie na dziękczynieniu za otrzymane przebaczenie i łaski. Wiele grzechów przynosi szkodę bliźniemu. Należy uczynić wszystko, co możliwe aby ją naprawić (np. oddać skradzioną rzecz, przywrócić dobre imię temu, kto został oczerniony, wynagrodzić krzywdę, itp.). Jeśli nie możesz naprawić wyrządzonej krzywdy wprost, ofiaruj Panu Bogu zadośćuczynienie 'zastępcze' - poprzez czyny miłosierdzia także wobec tych, których nie skrzywdziłeś.

Skutki duchowe sakramentu pokuty

pojednanie z Bogiem, przez które penitent odzyskał łaskę Bożą, pojednanie z Kościołem, darowanie kary wiecznej, związanej z grzechami śmiertelnymi, darowanie, przynajmniej częściowe, kar doczesnych, będących skutkiem grzechów, pokój i pogoda sumienia oraz pociecha duchowa, wzrost sił duchowych do walki ze złem.

Indywidualna i kompletna spowiedź z grzechów ciężkich oraz rozgrzeszenie, stanowią jedyny zwyczajny sposób pojednania się z Bogiem i Kościołem. Drogę powrotu do Boga nazywamy nawróceniem się od popełnionych grzechów oraz mocne postanowienie poprawy na przyszłość. Źródłem nawrócenia jest nadzieja na miłosierdzie Boże.

Tajemnica spowiedzi

Ściśle zobowiązuje kapłana do zatrzymania w tajemnicy wszystkiego, co usłyszał w czasie spowiedzi, nawet gdy dotyczy to zbrodni ściganej przez prawo i nawet gdy milczenie sprowadzić może na niego nieszczęście.

Odpust

Jest to całkowite lub częściowe darowanie przez Boga kar doczesnych będących skutkiem grzechów.

Aby zyskać odpust zupełny trzeba:

być w stanie łaski Bożej (uświęcającej), przyjąć Komunię świętą, pomodlić się w intencjach papieża, wyzbyc się wszelkiego przywiązania do grzechów.

Przykazania kościelne nakazują nam abyśmy przynajmniej raz w roku przystąpili do sakramentu pokuty a w okresie wielkanocnym przyjęli Komunię Św.

Okres Komunii wielkanocnej trwa do Uroczystości Trójcy Przenajświętszej.

Dla rozwoju duchowego zaleca się spowiedź regularną. W przypadku popełnienia grzechu ciężkiego konieczna jest spowiedź św.

Możliwość skorzystania z sakramentu pokuty istnieje przed Mszą Świętą.

Więcej informacji nt sakramentu pokuty można uzyskać czytając:

Nauczanie Kościoła Katolickiego na temat sakramentu pokuty:

Katechizm Kościoła Katolickiego pkt. 1420-1498.

Obowiązujące normy prawne:

Kodeks Prawa Kanonicznego kan. 959-997.

Katechizm Kościoła Katolickiego

<http://www.katechizm.opoka.org.pl/rkkkII-2-2.htm>

w pliku [Katechizm Kościoła Katolickiego o sakramencie Pokuty i Pojednania](#)

Kodeks Prawa Kanonicznego

http://www.intratext.com/IXT/POL0025/_P2K.HTM

Tytuł IV-SAKRAMENT POKUTY(Kan. 959-997)- plik

O rachunku sumienia

<https://youtu.be/AQTx9putFMY>

-

Przebieg spowiedzi świętej - Jak się spowiadać?

penitent klęka przy konfesjonale, kreśli na sobie znak krzyża św. i cicho (szeptem) mówi: W imię Ojca + i Syna + i Ducha Świętego. Amen. Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus...

ostatnia moja spowiedź była... miesiąc, rok temu. mam lat. czy w związku małżeńskim , pracuję/jestem rencistą... z pokorą i żalem wyznaję moje grzechy... na zakończenie należy powiedzieć: Więcej grzechów nie pamiętam, za wszystkie serdecznie żałuję i postanawiam poprawę. Proszę o rozgrzeszenie i pokutę. kapłan podejmuje dialog z penitentem, poucza go, a w końcu nakłada pokutę i wzywa do aktu żalu za grzechy.

BÓG, OJCIEC MIŁOSIERDZIA,
KTÓRY POJEDNAŁ ŚWIAT ZE SOBĄ
PRZEZ ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE
SWEGO SYNA
I ZESŁAŁ DUCHA ŚWIĘTEGO
NA ODPUSZCZENIE GRZECHÓW
NIECH CI UDZIELI PRZEBACZENIA
I POKOJU PRZEZ POSŁUGĘ KOŚCIOŁA
JA ODPUSZCZAM TOBIE GRZECHY
IMIĘ OJCA I SYNA, I DUCHA ŚWIĘTEGO

Odpowiedz:

Amen.

Następnie ksiądz może jeszcze dodać:

Wysławiamy Pana, bo jest dobry.

Odpowiedz:

Bo Jego miłosierdzie trwa na wieki.

Ksiądz odpowie:

Idź w pokój

Penitent:

Bóg zapłać.

-

-

Katechizm Kościoła Katolickiego o sakramencie Pokuty i Pojednania

KKK 1422 "Ci zaś, którzy przystępują do sakramentu pokuty, otrzymują od miłosierdzia Bożego przebaczenie zniewagi wyrządzonej Bogu i równocześnie dostępują pojednania z Kościołem, któremu, grzesząc, zadali ranę, a który przyczynia się do ich nawrócenia

miłością, przykładem i modlitwą" (Sobór Watykański II, konst. Lumen gentium, 11).

Jak jest nazywany ten sakrament?

KKK 1486 Przebaczenie grzechów popełnionych po chrzcie jest udzielane przez osobny sakrament nazywany sakramentem nawrócenia, spowiedzi, pokuty lub pojednania.

KKK 1423 Nazywa się go sakramentem nawrócenia, ponieważ urzeczywistnia w sposób sakramentalny wezwanie Jezusa do nawrócenia (Por. Mk 1,15), drogę powrotu do Ojca (Por. Łk 15, 18), od którego człowiek oddalił się przez grzech.

Nazywa się go sakramentem pokuty, ponieważ ukazuje osobistą i eklezjalną drogę nawrócenia, skruchy i zadośćuczynienia ze strony grzesznego chrześcijanina.

KKK 1424 Nazywa się go sakramentem spowiedzi, ponieważ oskarżenie – spowiedź z grzechów przed kapłanem jest istotnym elementem tego sakramentu. Sakrament ten jest również "wyznaniem", uznaniem i uwielbieniem świętości Boga oraz Jego miłosierdzia wobec grzesznego człowieka.

Nazywa się go sakramentem przebaczenia, ponieważ przez sakramentalne rozgrzeszenie wypowiedziane słowami kapłana Bóg udziela penitentowi "przebaczenia i pokoju" (Obrzęd pokuty, Formuła rozgrzeszenia).

Nazywa się go sakramentem pojednania, ponieważ udziela grzesznikowi miłości Boga przynoszącej pojednanie: "Pojednajcie się z Bogiem" (2 Kor 5, 20). Ten, kto żyje miłosierną miłością Boga, jest gotowy odpowiedzieć na wezwanie Pana: "Najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim" (Mt 5, 24).

Dlaczego sakrament pojednania po chrzcie?

KKK 1425 "Zostaliście obmyci, uświęceni i usprawiedliwieni w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa i przez Ducha Boga naszego" (I Kor 6, 11). Trzeba uświadomić sobie wielkość daru Bożego, jaki otrzymaliśmy w sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego, by zrozumieć, do jakiego stopnia grzech powinien zostać wyeliminowany z życia tego, kto "przyoblekł się w Chrystusa" (Ga 3, 27). Św. Jan Apostoł przypomina nam: "Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy" (1 J 1, 8). Sam Pan nauczył nas modlić się: "Przebacz nam nasze grzechy" (Łk 11, 4), łącząc razem wybaczenie sobie nawzajem win z przebaczeniem grzechów, jakiego udzieli nam Bóg.

Sakrament pokuty i pojednania

KKK 1440 Grzech jest przede wszystkim obrazą Boga, zerwaniem jedności z Nim. Narusza on równocześnie komunię z Kościołem. Dlatego też nawrócenie przynosi przebaczenie ze strony Boga, a także pojednanie z Kościołem, co wyraża i urzeczywistnia w sposób liturgiczny sakrament pokuty i pojednania (Por. Sobór Watykański II, konst. Lumen gentium, 11).

Sakrament przebaczenia

KKK 1491 Sakrament pokuty składa się z trzech aktów penitenta oraz z rozgrzeszenia kapłana. Aktami penitenta są: żal za grzechy, spowiedź lub ujawnienie grzechów przed kapłanem oraz postanowienie wypełnienia zadośćuczynienia i czynów pokutnych.

KKK 1446 Chrystus ustanowił sakrament pokuty dla wszystkich grzeszników w Kościele, a przede wszystkim dla tych, którzy po chrzcie popełnili grzech ciężki i w ten sposób utracili łaskę chrztu oraz zadali ranę komunii kościelnej. Sakrament pokuty daje im nową możliwość nawrócenia się i odzyskania łaski usprawiedliwienia. Ojcowie Kościoła przedstawiają ten sakrament jako "drugą deskę (ratunku) po rozbiciu, jakim jest utrata łaski" (Tertulian, De paenitentia, 4, 2; por. Sobór Trydencki: DS 1542).

KKK 1447 W ciągu wieków w sposób zasadniczy zmieniła się konkretna forma, w jakiej Kościół wykonywał tę władzę otrzymaną od swego Pana. W pierwszych wiekach pojednanie chrześcijan, którzy popełnili po chrzcie szczególnie ciężkie grzechy (na przykład bałwochwalstwo, zabójstwo czy cudzołóstwo), było związane z bardzo surową dyscypliną, wymagającą od penitentów odbycia publicznej pokuty za grzechy, często trwającej przez długie lata, zanim otrzymali dar pojednania. Do tego "stanu pokutników" (który obejmował jedynie popełniających pewne ciężkie grzechy) można było zostać dopuszczonym bardzo rzadko, a w niektórych regionach tylko raz w życiu. W VII wieku, pod wpływem tradycji monastycznej Wschodu, misjonarze irlandzcy przynieśli do Europy kontynentalnej "prywatną" praktykę pokuty, która nie wymagała publicznego ani długotrwałego pełnienia dzieł pokutnych przed uzyskaniem pojednania z Kościołem. Od tego czasu sakrament urzeczywistnia się w sposób bardziej dyskretny między penitentem a kapłanem. Nowa praktyka przewidywała możliwość powtarzania sakramentu pokuty i otwierała w ten sposób drogę do regularnego przystępowania do tego sakramentu. Umożliwiała – w tej samej celebracji sakramentalnej otrzymanie przebaczenia grzechów ciężkich i powszednich. Jest to zasadnicza forma pokuty, którą Kościół praktykuje do dzisiaj.

KKK 1448 Mimo zmian, którym w ciągu wieków ulegały układ i celebacja tego sakramentu, można dostrzec tę samą podstawową strukturę. Obejmuje ona dwa istotne elementy: z jednej strony akty człowieka, który nawraca się pod działaniem Ducha Świętego, a mianowicie żal, wyznanie grzechów i zadośćuczynienie, a z drugiej strony działanie Boże za pośrednictwem Kościoła. Kościół, który przez biskupa i jego prezbiterów udziela w imię Jezusa Chrystusa przebaczenia grzechów i ustala sposób zadośćuczynienia, modli się także za grzesznika i pokutuje razem z nim. W ten sposób grzesznik jest uzdrowiony i ponownie przyjęty do komunii kościelnej.

KKK 1449 Formuła rozgrzeszenia używana w Kościele łacińskim wyraża istotne elementy tego sakramentu: Ojciec miłosierdzia jest źródłem wszelkiego przebaczenia. Dokonuje On pojednania grzeszników przez Paschę swojego Syna i dar Ducha Świętego, za pośrednictwem modlitwy i posługi Kościoła:

Bóg, Ojciec miłosierdzia, który pojednał świat ze sobą przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna i zesłał Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju przez posługę Kościoła. I ja odpuszczam tobie grzechy w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Akty penitenta

KKK 1450 "Pokuta zobowiązuje grzesznika do dobrowolnego przyjęcia wszystkich jej elementów: żalu w sercu, wyznania ustami, głębokiej pokory, czyli owocnego zadośćuczynienia w postępowaniu" (Katechizm Rzymski, 2, 5, 21; por. Sobór Trydencki: DS 1673).

Szafarz sakramentu pokuty

KKK 1495 Tylko kapłani, którzy zostali upoważnieni przez władzę kościelną do spowiadania, mogą przebaczać grzechy w imieniu Chrystusa.

KKK 1461 Skoro Chrystus powierzył swoim Apostołom posługę jednania (Por. J 20, 23; 2 Kor 5, 18), to biskupi, jako ich następcy, oraz prezbiterzy, współpracownicy biskupów, nadal spełniają tę posługę. Bowiem na mocy sakramentu święceń biskupi i prezbiterzy mają władzę odpuszczania wszystkich grzechów "w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego".

KKK 1462 Przebaczenie grzechów jedna z Bogiem, ale także z Kościołem. Biskup, widzialna głowa Kościoła partykularnego, już od czasów starożytnych jest uważany słusznie za tego, który przede wszystkim ma władzę i posługę pojednania; kieruje on "karnością pokutną" (Sobór Watykański II, konst. Lumen gentium, 26). Prezbiterzy, jego współpracownicy, pełnią tę posługę, o ile otrzymali misję albo od swojego biskupa (czy przełożonego zakonnego), albo od papieża, zgodnie z prawem Kościoła (Por. KPK, kan. 844; 967-969; 972; KKKW, kan. 722, § 3-4).

KKK 1463 Niektóre grzechy, szczególnie ciężkie, objęte są ekskomuniką, najsurowszą karą kościelną, która nie pozwala na przyjmowanie sakramentów i wykonywanie pewnych aktów kościelnych. Według prawa kanonicznego rozgrzeszenia z tych grzechów może udzielić tylko papież, miejscowy biskup lub upoważnieni przez nich prezbiterzy (Por. KPK, kan. 1331; 1354-1357; KKKW, kan. 1431; 1434; 1420). W przypadku niebezpieczeństwa śmierci każdy kapłan, nawet pozbawiony prawa spowiadania, może rozgrzeszyć z każdego grzechu (Por. KPK, kan. 976; KKKW, kan. 725. i z każdej ekskomuniki).

KKK 1464 Kapłani powinni zachęcać wiernych do przystępowania do sakramentu pokuty i zawsze być gotowi do jego udzielania, gdy chrześcijanie w sposób uzasadniony o to proszą (Por. KPK, kan. 986; KKKW, kan. 735; Sobór Watykański II, dekret Presbyterorum ordinis, 13).

KKK 1465 Udzielając sakramentu pokuty, kapłan wypełnia posługę Dobrego Pasterza, który szuka zagubionej owcy; posługę dobrego Samarytanina, który opatruje rany; Ojca, który czeka na syna marnotrawnego i przyjmuje go, gdy powraca; sprawiedliwego Sędziego, który nie ma względu na osobę i którego sąd jest sprawiedliwy, a równocześnie miłosierny. Krótko mówiąc, kapłan jest znakiem i narzędziem miłosiernej miłości Boga względem grzesznika.

KKK 1466 Spowiednik nie jest panem, lecz sługą Bożego przebaczenia. Szafarz tego sakramentu powinien łączyć się z intencją i miłością Chrystusa (Por. Sobór Watykański II, dekret Presbyterorum ordinis, 13). Powinien mieć głęboką znajomość chrześcijańskiego postępowania, doświadczenie w sprawach ludzkich, szacunek i delikatność wobec tego, który upadł; powinien kochać prawdę, być wierny Urzędowi Nauczycielskiemu Kościoła i cierpliwie prowadzić penitenta do uzdrowienia i pełnej dojrzałości. Powinien modlić się za niego i pokutować, powierzając go miłosierdziu Pana.

KKK 1467 Biorąc pod uwagę delikatny charakter i wielkość tej posługi oraz szacunek należy osobom, Kościół oświadcza, że każdy kapłan, który spowiada, zobowiązany jest pod bardzo surowymi karami do zachowania absolutnej tajemnicy odnośnie do grzechów

wyznanych przez penitentów (KPK, kan. 1388, § 1; KKKW, kan. 1456). Nie może on również wykorzystywać wiadomości o życiu penitentów, jakie uzyskał w czasie spowiedzi. Tajemnica ta, która nie dopuszcza żadnych wyjątków, nazywa się "pieczęcią sakramentalną", ponieważ to, co penitent wyznał kapłanowi, zostaje "zapieczętowane" przez sakrament.

Skutki sakramentu pokuty

KKK 1496 Skutki duchowe sakramentu pokuty są następujące:

pojednanie z Bogiem, przez które penitent odzyskuje ?ask?; pojednanie z Ko?cio?em; darowanie kary wiecznej spowodowanej przez grzechy ?miertelne; darowanie, przynajmniej cz??ciowe, kar doczesnych, b?d?cych skutkiem grzechu; pokój i pogoda sumienia oraz pociecha duchowa; wzrost si? duchowych do walki, jak? musi prowadzi? chrze?cijanin.

KKK 1468 "Cała skuteczność pokuty polega na przywróceniu nam łaski Bożej i zjednoczeniu nas w przyjaźni z Bogiem" (Katechizm Rzymski, 2, 5, 18). Celem i skutkiem tego sakramentu jest więc pojednanie z Bogiem. U tych, którzy przyjmują sakrament pokuty z sercem skruszonym i z religijnym nastawieniem, "zwykle nastają po nim pokój i pogoda sumienia wraz z wielką pociechą duchową" (Sobór Trydencki: DS 1674). Istotnie, sakrament pojednania z Bogiem daje prawdziwe "zmartwychwstanie duchowe", przywrócenie godności i dóbr życia dzieci Bożych. Najcenniejszym z tych dóbr jest przyjaźń z Bogiem (Por. Łk 15, 32).

KKK 1469 Sakrament pokuty jedna nas z Kościołem. Grzech narusza lub zrywa wspólnotę braterską. Sakrament pokuty naprawia ją lub przywraca. W tym sensie nie tylko leczy on powracającego do komunii kościelnej, lecz także ożywia życie Kościoła, który cierpiął z powodu grzechów jednego ze swych członków (Por. 1 Kor 12, 26). Grzesznik przywrócony do komunii świętych lub utwierdzony w niej, zostaje umocniony przez wymianę dóbr duchowych między wszystkimi pielgrzymującymi jeszcze żywymi członkami Ciała Chrystusa, a także tymi, którzy już doszli do ojczyzny niebieskiej (Por. Sobór Watykański II, konst. Lumen gentium, 48-50).

Należy też dodać, że owo pojednanie z Bogiem rodzi – można powiedzieć – dalsze pojednania, które naprawiają inne rozdarcia spowodowane przez grzech: penitent, który uzyskał przebaczenie, jedna się z samym sobą w głębi własnego ja, odzyskując wewnętrzną prawdę; jedna się z braćmi, w jakiś sposób przezeń skrzywdzonymi i znieważonymi; jedna się z Kościołem, jedna się z całym stworzeniem (Jan Paweł II, adhort. apost. Reconciliatio et penitentia, 31).

KKK 1470 W sakramencie pokuty grzesznik, poddając się miłosierdnemu sądowi Boga, uprzedza w pewien sposób sąd, któremu zostanie poddany na końcu życia ziemskiego. Już teraz bowiem, w tym życiu, jest nam dana możliwość wyboru między życiem a śmiercią, i tylko idąc drogą nawrócenia, możemy wejść do Królestwa, z którego wyklucza grzech ciężki (Por. 1 Kor 5, 11; Ga 5, 19-21; Ap 22,15). Nawracając się do Chrystusa przez pokutę i wiarę, grzesznik przechodzi ze śmierci do życia i "nie idzie na sąd" (J 5, 24).

Sprawowanie sakramentu pokuty

KKK 1480 Pokuta, jak wszystkie sakramenty, jest czynnością liturgiczną. Składają się na nią zazwyczaj następujące elementy: pozdrowienie i błogosławieństwo kapłana, czytanie słowa Bożego, by oświecić sumienie i pobudzić do skruchy, wezwanie do żalu, spowiedź, która jest uznaniem grzechów i wyznaniem ich wobec kapłana, nałożenie i przyjęcie pokuty, rozgrzeszenie przez kapłana, modlitwa dziękczynna, odesłanie z błogosławieństwem kapłana.

KKK 1481 Liturgia bizantyjska zna wiele formuł rozgrzeszenia w formie modlitwy błagalnej, które doskonale wyrażają tajemnicę przebaczenia: "Bóg, który przez proroka Natana przebaczył Dawidowi, gdy wyznał on swoje grzechy; który przebaczył Piotrowi, gdy ten gorzko zapłakał; przebaczył grzesznicy, gdy łzami obmyła stopy Pana; który przebaczył celnikowi i synowi marnotrawnemu, niech ten sam Bóg – przeze mnie, grzesznika – przebaczy także tobie w tym życiu i przyszłym. Niech cię nie potępi, gdy staniesz przed Jego strasliwym trybunałem, Ten, który jest błogosławiony przez wszystkie wieki wieków. Amen".

KKK 1482 Sakrament pokuty może być także udzielony w ramach celebracji wspólnotowej, podczas której uczestnicy wspólnie przygotowują się do spowiedzi i wspólnie dziękują za otrzymane przebaczenie grzechów. Osobista spowiedź i indywidualne rozgrzeszenie są tu włączone do liturgii słowa Bożego, z czytaniem i homilią. Przeprowadza się wspólnie rachunek sumienia i wspólnie prosi o przebaczenie; odmawia się modlitwę "Ojcze nasz", a na zakończenie modlitwę dziękczynną. Celebacja wspólnotowa lepiej wyraża kościelny charakter pokuty. Niezależnie jednak od sposobu celebracji sakramentu pokuty jest on zawsze ze swej natury czynnością liturgiczną, a więc eklezjalną i publiczną (Por. Sobór Watykański II, konst. Sacrosanctum Concilium, 26-27).

KKK 1483 W przypadku szczególnych okoliczności można zastosować wspólnotową celebrację pojednania z ogólną spowiedzią i ogólnym rozgrzeszeniem. Taka szczególna konieczność może zaistnieć, gdy zachodzi bliskie niebezpieczeństwo śmierci, a kapłan lub kapłani nie mieliby czasu wysłuchać spowiedzi każdego penitenta. Może ona zaistnieć również wtedy, gdy jest dużo penitentów, a mało spowiedników, tak że nie mieliby oni możliwości należytego wyspowiadania wszystkich w odpowiednim czasie i wielu penitentów bez własnej winy zostałoby pozbawionych przez dłuższy czas łaski sakramentalnej lub Komunii świętej. W takim przypadku wierni dla ważności rozgrzeszenia muszą postanowić wyspowiadać się indywidualnie ze swoich grzechów, gdy tylko będą mieli do tego okazję (Por. KPK, kan. 962, § 1). Ocena, czy rzeczywiście istnieją warunki wymagane do ogólnego rozgrzeszenia, należy do biskupa diecezjalnego (Por. KPK, kan. 961, § 2). Duży napływ wiernych z okazji wielkich świąt i pielgrzymek nie stanowi takiej szczególnej konieczności (Por. KPK, kan. 961, § 1).

KKK 1497 Indywidualna i integralna spowiedź z grzechów ciężkich oraz rozgrzeszenie stanowią jedyny zwyczajny sposób pojednania się z Bogiem i Kościołem.

KKK 1484 "Indywidualna i integralna spowiedź oraz rozgrzeszenie stanowią jedyny zwyczajny sposób, przez który wierni dostępują pojednania z Bogiem i Kościołem, chyba że zwalnia ich od tego niemożliwość fizyczna lub moralna" (Obrzędy pokuty, 31). Jest to uzasadnione, gdyż Chrystus działa w każdym sakramencie; zwraca się osobiście do każdego grzesznika: "Synu, odpuszczają ci się twoje grzechy" (Mk 2, 5); On jest lekarzem pochylającym się nad każdym chorym, który Go potrzebuje (Por. Mk 2, 17). by zostać uzdrowionym; podnosi każdego i na nowo włącza do komunii braterskiej. Dlatego spowiedź osobista jest najbardziej wymowną formą pojednania z Bogiem i Kościołem.